

Nr 56

Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om ändring i lagen (1932: 55) om viktmärkning i vissa fall av gods som skall inlastas å fartyg; given Stockholms slott den 3 mars 1972.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över socialärenden, föreslå riksdagen att bifalla det förslag om vars avlåtande föredragande departementschefen hemställt.

GUSTAF ADOLF

SVEN ASPLING

Propositionens huvudsakliga innehåll

I propositionen föreslås att viktmärkningslagen ändras så att det klart framgår att vissa nyare slag av köllin, s. k. enhetslaster, omfattas av lagens krav på viktangivelse. Vidare föreslås att lagen kompletteras med en föreskrift som gör det möjligt att undantagsvis ange godsets vikt ungefärligt. Propositionens förslag syftar till förbättrad säkerhet på arbetsplatser där lastning och lossning av fartyg sker.

De föreslagna ändringarna avses träda i kraft den 1 juli 1972.

Förslag till

Lag om ändring i lagen (1932: 55) om viktmärkning i vissa fall av gods som skall inlastas å fartyg

Härigenom förordnas i fråga om lagen (1932: 55) om viktmärkning i vissa fall av gods som skall inlastas å fartyg,

dels att 4 § skall upphöra att gälla,

dels att 1–3 §§ skall ha nedan angivna lydelse.

Nuvarande lydelse

Föreslagen lydelse

1 §

Gods med en bruttovikt av ettusen kilogram eller mera, som är avsett att inom eller utom riket för befordran inlastas å fartyg, skall före inlastningen, eller, där denna skall ske i utländsk hamn, före avsändandet från riket förses med uppgift om bruttovikten i kilogram. Sådan uppgift skall på ett tydligt och varaktigt sätt anbringas å godsets utsida.

Första stycket gäller även bunt, paket eller annan enhetslast vars bruttovikt uppgår till ettusen kilogram eller mera.

Är det på grund av särskilda förhållanden svårt att bestämma vikten noggrant, får i stället den ungefärliga vikten angivas.

Skyldighet att tillse, att godset förses med behörig viktuppgift, åvilar avlastaren eller, där inlastningen skall ske i utländsk hamn, avsändaren.

Arbetarskyddsstyrelsen kan medgiva undantag från skyldighet att anbringa viktuppgift på enhetslast av massaved, om det är uppenbart att viktuppgift är utan betydelse för skyddet mot olycksfall.

2 §

Tillsyn å efterlevnaden av bestämmelserna i 1 § utövas, under överinseende och ledning av yrkesinspektionens chefsmyndighet, av yrkesinspektionens befattningshavare; och skall därvid i tillämpliga delar lända till efterrättelse vad som finnes stadgat rörande tillsyn å efterlevnaden av lagen om arbetarskydd.

Tillsyn å efterlevnaden av bestämmelserna i 1 § första – fjärde styckena utövas av arbetarskyddsstyrelsen samt, under dess överinseende och ledning, av yrkesinspektionens tjänstemän; och skall därvid i tillämpliga delar lända till efterrättelse vad som finnes stadgat rörande tillsyn å efterlevnaden av arbetarskyddslagen (1949: 1).

Nuvarande lydelse

Saknas i fall, som avses i 1 §, viktuppgift, eller är bruttovikten för lågt angiven, *straffes* den för viktmärkningen ansvarige *med dagsböter*; dock vare han från ansvar fri, där godset, då han mottog detsamma, var försett med uppgift om bruttovikten och anledning saknats till antagande, att uppgiften var oriktig.

Är viktuppgiften icke anbragt på ett tydligt och varaktigt sätt å godsets utsida, eller avser uppgiften icke bruttovikten i kilogram, *straffes* den för viktmärkningen ansvarige *med böter från och med fem till och med trehundra kronor*.

Följer å förseelse, som ovan nämnts, ansvar enligt *allmän strafflag*, skall straff enligt denna lag icke tillämpas.

Föreslagen lydelse

3 §

Saknas i fall, som avses i 1 § *första-tredje styckena*, viktuppgift, eller är bruttovikten för lågt angiven, *dömes* den för viktmärkningen ansvarige *till böter*; dock vare han från ansvar fri, där godset, då han mottog detsamma, var försett med uppgift om bruttovikten och anledning saknats till antagande, att uppgiften var oriktig.

Är viktuppgiften icke anbragt på ett tydligt och varaktigt sätt å godsets utsida, eller avser uppgiften icke bruttovikten i kilogram, *dömes* den för viktmärkningen ansvarige *till böter, högst femhundra kronor*.

Följer å förseelse, som ovan nämnts, ansvar enligt *brottsbalken*, skall straff enligt denna lag icke tillämpas.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1972.

Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet på Stockholms slott den 3 mars 1972.

Närvarande: statsministern PALME, ministern för utrikes ärendena WICKMAN, statsråden STRÄNG, ANDERSSON, JOHANSSON, HOLMQVIST, ASPLING, NILSSON, LUNDKVIST, ODHNOFF, MÖBERG, BENGTSSON, NORLING, LÖFBERG, LIDBOM, CARLSSON, FELDT.

Chefen för socialdepartementet, statsrådet Aspling, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *ändrade bestämmelser om viktmärkning av gods som skall inlastas på fartyg* och anför.

Arbetskyddsstyrelsen har i framställning till Kungl. Maj:t föreslagit vissa ändringar i gällande bestämmelser om viktmärkning av gods som skall inlastas på fartyg. Efter remiss har yttranden över framställningen avgetts av sjöfartsverket, ILO-kommittén, Svenska arbetsgivareföreningen (SAF), Landsorganisationen i Sverige (LO), Tjänstemännens centralorganisation (TCO), Sveriges redareförening och Svenska trävaruexportföreningen. LO har bifogat ett av Svenska träindustriarbetareföreningen avgivet yttrande, vilket LO delvis har åberopat som eget yttrande.

Gällande bestämmelser m. m.

Internationella arbetsorganisationen (ILO) antog år 1929 en konvention (nr 27) angående angivande av vikten å tyngre kollin, som transporteras på fartyg. Konventionen syftar till ett förbättrat skydd mot olycksfall i samband med lastnings- och lossningsarbete på fartyg. Den bygger på tanken att en obligatorisk viktmärkning av tyngre gods verksamt bidrar till att vid lastning och lossning av fartyg bara sådana lyftanordningar och lyftredskap kommer till användning som är anpassade efter den ifrågavarande lasten. Enligt konventionen skall varje kolli eller föremål, som skall transporteras på hav eller inre vattenled och vars bruttovikt uppgår till 1 000 kg eller mera, före ombordtagandet märkas på utsidan på ett tydligt och varaktigt sätt med uppgift om bruttovikten. Nationellt får genom lagregler eller andra bestämmelser medges märkning med approximativ viktuppgift i undantagsfall när det är svårt att bestämma den exakta vikten.

För att göra det möjligt för Sverige att ratificera konventionen infördes i vårt land år 1932 en särskild reglering i ämnet. Reglerna återfinns i lagen (1932: 55) om viktmärkning i vissa fall av gods som skall inlastas å fartyg (viktmärkningslagen). Lagen föreskriver att gods med en bruttovikt av 1 000 kg eller mera, som är avsett att inom eller utom riket inlastas på fartyg för befordran, skall före inlastningen eller, där denna skall ske i utländsk hamn, före avsändandet från riket föras med uppgift om bruttovikten i kilogram. Sådan uppgift skall på ett tydligt och varaktigt sätt anbringas på godsets utsida. Skyldigheten att tillse att viktmärkning sker åvilar avlastaren eller, där inlastningen skall ske i utländsk hamn, avsändaren. Tillsynen över att lagen efterlevs utövas av yrkesinspektionen under överinseende och ledning av arbetarskyddsstyrelsen. Överträdelse av lagen straffas med böter.

Konventionen ratificerades av Sverige år 1932.

En bestämmelse av generell räckvidd om viktmärkning har upptagits i arbetarskyddskungörelsen (1949: 208). Enligt 37 § kungörelsen skall, i den mån så är påkallat vid transport av tyngre gods, finnas tydlig viktuppgift på godsets eller emballagets utsida. I fråga om gods som skall inlastas på fartyg hänvisar kungörelsen till viktmärkningslagens bestämmelser.

Framställningen från arbetarskyddsstyrelsen

Arbetarskyddsstyrelsen anför att den tekniska utvecklingen på senare tid har medfört att kollin av ny typ förekommer vid lastning och lossning av fartyg. Som exempel på sådana kollin nämns virkespaket, massabalsbuntar och massavedsbuntar. Styrelsen framhåller att tvekan har uppstått om sådana kollin omfattas av viktmärkningskyldigheten och om hur märkning skall utföras. Enligt styrelsens uppfattning bör begreppet gods i viktmärkningslagen avse också virkespaket och liknande kollin. Styrelsen föreslår att lagtexten förtydligas så att det klart framgår att även bunt, paket eller annan enhetslast som väger 1 000 kg eller mera skall viktmärkas.

I anslutning till nyssnämnda förslag anför styrelsen att det kan vara svårt att ange den exakta vikten av t. ex. ett virkespaket, eftersom fukthalten i virket kan variera mycket under en transport med hänsyn till väderbetingelserna. I fall där sådana svårigheter föreligger, bör det enligt styrelsen finnas möjlighet att märka godset med approximativ viktuppgift. Ehuru konventionen förutsätter att nationell lagstiftning skall kunna medge ungefärlig viktangivelse när det är svårt att bestämma den exakta vikten upptar inte viktmärkningslagen någon särskild regel för sådana situationer. Styrelsen föreslår att viktmärkningslagen kompletteras i detta hänseende. Ytterligare föreslår styrelsen att styrelsen bemyndigas att medge undantag från viktmärkningskyldigheten, om särskilda

skäl föreligger. Undantagsmöjligheten bör enligt styrelsen tillämpas främst i fråga om massabalsbuntar och massavedsbuntar. Eftersom konventionen inte medger undantag från skyldigheten att ange godsets brutovikt förutsätter styrelsen att konventionen blir föremål för revision på denna punkt. Styrelsen pekar avslutningsvis på att åtals- och straffbestämmelserna i lagen behöver moderniseras.

Remissyttrandena

Sjöfartsverket, *SAF* och *TCO* har inga erinringar mot arbetarskyddsstyrelsens förslag. Också *Sveriges redareförening* tillstyrker i huvudsak framställningen. *LO* ställer sig positiv till den föreslagna preciseringen av begreppet gods i viktmärkningslagen. Däremot anser *LO* det olämpligt att införa den föreslagna möjligheten för arbetarskyddsstyrelsen att medge undantag från viktmärkningsskyldigheten så länge vårt land är bundet av *ILO*-konventionen nr 27. *ILO-kommittén* ställer sig synnerligen tväksam till arbetarskyddsstyrelsens framställning i den del denna förutsätter revision av konventionen och kommittén avråder från åtgärder som kan få till följd att Sverige måste säga upp konventionen. *Svenska trävaruexportföreningen* godtar inte arbetarskyddsstyrelsens förslag i fråga om virkespaket.

Några remissinstanser anser att viktmärkningsskyldigheten kan behöva övervägas i ett större sammanhang. Sålunda ifrågasätter *TCO* om inte tiden är mogen att lagstifta om obligatoriskt överlastskydd på samtliga lyftanordningar såväl ombord som i land. Skulle detta kunna genomföras, elimineras behovet av viktmärkning utan att skyddskraven eftersätts. *Sjöfartsverket* anser att det vid lämpligt tillfälle bör övervägas att sammanföra viktmärkningslagens bestämmelser med arbetarskyddslagstiftningen i övrigt. *LO* finner att arbetsmiljöutredningen bör ta upp frågan om viktmärkningsskyldigheten när det gäller landtransporterat gods.

Det föreslagna förtydligandet av begreppet gods diskuteras inte närmare i remissyttrandena. *LO* framhåller dock att ett förtydligande är motiverat med hänsyn till de skilda uppfattningar som förekommit i samband med överläggningar som föregått arbetarskyddsstyrelsens framställning.

Förslaget om approximativ viktangivelse när det är svårt att bestämma godsets vikt noggrant har inte oreserverat accepterats av *LO*. Organisationen anser att det är nödvändigt att det kan kontrolleras vid vilka slag av gods ungefärliga viktuppgifter används. Enligt *LO*'s mening kan frågan lösas genom en tilläggsbestämmelse om att yrkesinspektör skall avgöra vilka slag av gods som kan märkas med approximativ viktangivelse.

Den föreslagna möjligheten till undantag från viktmärkningsskyld-

digheten har haft stor betydelse för *Sveriges redareförenings* ställningstagande till arbetarskyddsstyrelsens framställning. Föreningen har nämligen utgått från att ILO-konventionen nr 27 inte lägger hinder i vägen för arbetarskyddsstyrelsen att medge undantag från bestämmelserna om viktmärkning. Enligt föreningen bör undantag kunna göras också för andra former av enhetslaster än massabalsbuntar och massavedsbuntar. Beträffande virkespaket bör enligt föreningen bara undantagsvis krävas viktmärkning och då approximativ sådan.

Svenska trävaruexportföreningens yttrande berör främst frågan om viktmärkning av paketerat virke. Föreningen betonar att utredning som föreningen företagit inte har gett belägg för att olyckor inträffat på grund av bristande märkning av virkespaket. Krav på viktmärkning medför ytterligare belastning på en industri som redan nu kämpar med små marginaler i hård konkurrens med andra trävaruexporterande länder. Lagbestämmelserna om viktmärkning medför enligt föreningen olägenheter för branschen som inte står i rimlig proportion till eventuellt förekommande risker. Föreningen för fram det förslaget, att virkespaket som ej väger 3 000 kg skall undantas från viktmärkningskyldighet och att vikten på paket om 3 000 kg och däröver bara skall anges approximativt. I andra hand föreslås att viktmärkningslagen i dess helhet blir föremål för översyn.

ILO-kommittén konstaterar efter en ingående redogörelse för förfarandet vid revision av en konvention att proceduren är tidskrävande och komplicerad. En förutsättning för att proceduren skall inledas är dessutom att ILO:s styrelse kan övertygas om att det finns skäl för att en undersökning i revisionsfrågan bör företas. Redan dessa omständigheter är enligt kommittén ett tillräckligt skäl för den stora tveksamheten hos kommittén inför arbetarskyddsstyrelsens förslag till undantagsreglering. Kommittén framhåller också att det torde bli nödvändigt att säga upp konventionen, om den föreslagna undantagsbestämmelsen införs i svensk lagstiftning utan att konventionen reviderats. Enligt kommittén framstår konventionen som betydelsefull från arbetarskyddssynpunkt. Konventionen har ratificerats av 48 stater, däribland Danmark, Norge och Finland. Några uppsägningar av konventionen har inte förekommit intill den 1 juni 1971.

Kommittén tar upp frågan om massavedsbuntar är att jämställa med sådant kולי eller föremål som konventionen avser. Efter en beskrivning av den teknik som normalt kommer till användning vid hantering av massaved som skall transporteras på fartyg uttalar kommittén att viktmärkning inte framstår som en ändamålsenlig åtgärd för att uppnå syftet med konventionen. Kommittén finner för sin del att konventionen inte behöver tolkas så att den innebär krav på viktmärkning av massavedsbuntar. Samma uppfattning har man enligt kommittén i flera andra länder som ratificerat konventionen.

Ehuru LO av hänsyn till att Sverige ratificerat konventionen inte godtar förslaget till undantagsreglering i viktmärkningslagen, är organisationen medveten om att det kan vara befogat att i speciella fall göra undantag från viktmärkningskyldigheten för vissa slag av gods, såsom massavedsbuntar eller liknande, för vilka särskilda lyftredskap med överlastskydd kommer till användning. För sådana fall bör man enligt LO t. v. kunna tillämpa approximativ viktangivelse efter tillstånd av yrkesinspektionen.

Departementschefen

I anslutning till internationella arbetsorganisationens år 1929 antagna konvention nr 27 angående viktmärkning av tyngre kollin som transporteras på fartyg infördes i vårt land år 1932 skyldighet att i vissa fall ange vikten av gods som skall inlastas på fartyg. Bestämmelser i ämnet upptogs i en särskild lag, viktmärkningslagen. Den kräver viktmärkning om godsets bruttovikt uppgår till minst 1 000 kg.

Den tekniska utvecklingen har på senare tid fört med sig stora förändringar när det gäller godstransporterna. Ett inslag i bilden är att vissa typer av varor numera i betydande utsträckning brukar sammanföras i paket, buntar eller liknande enheter inför transport. Detta gäller bl. a. varor som skall transporteras till sjöss. De kollin som handhas vid lastning och lossning av fartyg har därmed många gånger fått ett annat omfång och en annan tyngd än som var vanligt förr. Samtidigt har lyftanordningar, transportfordon och andra hjälpmedel utvecklats och förbättrats, ofta med avsevärd kapacitetsökning som följd.

Mot denna bakgrund är det naturligt att viktmärkningslagen, vars bestämmelser bygger på förhållandena vid slutet av 1920-talet och början av 1930-talet, kan behöva kompletteras i vissa hänseenden. Arbetskyddsstyrelsen pekar i sin framställning på att de nya slag av kollin som tillkommit – t. ex. virkespaket, massabalsbuntar och massavedsbuntar – föranlett tvekan när det gäller tillämpningen av viktmärkningslagen. Styrelsen föreslår därför att lagen ändras så att märkningskyldigheten klargörs.

Som framhållits i några remissyttranden kan det finnas skäl att överväga frågan om viktmärkning av gods i ett större sammanhang. En sådan prövning kan dock förutsättas komma till stånd inom ramen för arbetsmiljöutredningens fortsatta arbete. Det lagändringsförslag som nu aktualiserats kan tas upp till behandling utan att arbetsmiljöutredningens överväganden föregrips.

Arbetskyddsstyrelsens förslag innebär att viktmärkningskyldigheten uttryckligen anges omfatta också kollin av den typ som kan sammanfattas under benämningen enhetslaster. Enligt styrelsen kan avsaknad av viktangivelse på virkespaket och liknande slag av godsenheter ge

sken av att kollits vikt understiger 1 000 kg trots att vikten i själva verket är avsevärt högre än 1 000 kg. Detta kan medföra risker vid arbeten på små och medelstora fartyg vars lyftanordningar har en maximal lyftförmåga på 1,5–2,5 ton.

För egen del anser jag det angeläget att viktmärkningsbestämmelserna är utformade så att de bäst tjänar sitt olycksfallsförebyggande syfte. Självfallet är det viktigt att oklarhet inte uppstår om vilka slag av kollin som bestämmelserna avser. Av vad arbetarskyddsstyrelsen anfört framgår dessutom att samma skäl som föranlett viktmärkningens införande med avseende på traditionella former av gods i princip kan återopas för viktmärkning av virkespaket och andra enhetslaster. Även konventionens ordalag utgör ett stöd för att i regel inbegripa dessa godsenheter under märkningsplikten. Som ett argument mot den större omfattningen av viktmärkningsskyldigheten kan naturligtvis hävdas att den medför olägenheter och kostnader för de branscher som berörs. Dessa svårigheter synes dock inte vara av sådan omfattning att de bör tillmätas avgörande betydelse. Det utslagsgivande bör här vara att den av arbetarskyddsstyrelsen föreslagna ordningen kan antas bidra till förbättrad säkerhet på arbetsplatser där lastning och lossning av fartyg sker. Jag förordar följaktligen att en klarläggande lagändring av det slag som styrelsen begärt kommer till stånd.

Enligt styrelsens förslag skall viktmärkningsskyldigheten i princip omfatta alla former av enhetslaster. Möjlighet anses dock böra öppnas för styrelsen att meddela dispens från märkningsskyldigheten när särskilda skäl föreligger. Dispensmöjligheten skulle främst få tillämpning på massabalsbuntar, beträffande vilka behovet av viktmärkning inte anses så stort eftersom buntarna består av ett fåtal beståndsdelar med känd vikt, samt på massavedsbuntar, beträffande vilka skyddssynpunkterna vid lastning och lossning tillgodoses på annat sätt än genom viktmärkning.

Konventionen torde inte böra tolkas så, att den helt undantagslöst kräver viktangivelse på alla slag av enhetslaster. Styrelsens förslag till undantagsreglering är emellertid så utformat, att det inte kan genomföras utan att man kommer i konflikt med konventionsreglerna. Förslaget har också av styrelsen förts fram under hänvisning till möjligheten av att konventionen revideras. ILO-kommittén ställer sig dock mycket tveksam inför tanken att försöka få till stånd en revisionsprocedur. Jag är av den uppfattningen att denna utväg inte bör prövas och jag delar ILO-kommitténs åsikt att man inte bör införa bestämmelser i viktmärkningslagen som innebär att Sverige kan behöva säga upp konventionen.

Mot denna bakgrund bör en lösning sökas som inte ger så vidsträckt dispensmöjligheter som styrelsen avsett men ändå på ett nöjaktigt sätt tillgodoser behovet bakom styrelsens förslag. Man bör kunna ta fasta på att lastning och lossning av massavedsbuntar i regel utförs under speciell-

la förhållanden. Hopbuntning av massaved sker vanligen i samband med överförandet från järnvägsvagn eller lastbil till specialutrustade fartyg, s. k. carriers, i utskeppningshamn. Massavedsbuntarna tas ombord med hjälp av särskilda lyftredskap med överlastskydd. Lossningen sker normalt genom dumpning, vilket innebär att buntarna tippas i vattnet utan att lyftanordningar kommer till användning. I den mån lyftdon används för lossningen utnyttjas transportfartygets egna med överlastskydd försedda lyftanordningar. Innan den lossade massaveden tas i land löses buntarna upp. Riskerna vid hantering av massavedsbuntar hänför sig således knappast till lyftredskapen. Det är i stället de vid buntningen använda kättingarna eller wirarna som kan tänkas brista och orsaka olyckor. För att motverka olycksfall avlyses hela det område som utgör riskzon. Viktmärkning kan således inte normalt anses vara en ändamålsenlig metod att uppnå tillfredsställande arbetarskydd vid lastning och lossning av massavedsbuntar. Det är f. ö. också främst beträffande detta slag av enhetslaster som praktiska svårigheter kan föreligga att genomföra vikt-märkning.

En möjlighet till dispens från viktmerkningskyldigheten som på sätt jag nu anfört gäller enbart buntar av massaved måste anses förenlig med konventionen. Jag vill nämna att ILO-kommittén för sin del funnit att konventionen inte behöver tolkas så att den innebär krav på viktmerkning av massavedsbuntar. Enligt vad kommittén framhållit hyser man samma uppfattning i flera andra länder som i likhet med Sverige ratificerat konventionen.

Jag föreslår att arbetarskyddsstyrelsen ges möjlighet att medge undantag från märkningsplikten beträffande enhetslaster av massaved. Som förutsättning för dispens bör gälla att det skall framstå som uppenbart att viktmerkning är utan betydelse för skyddet mot olycksfall vid lastning eller lossning av ifrågavarande kollin.

Som arbetarskyddsstyrelsen framhållit finns det i vissa fall behov av att kunna märka gods med approximativ viktuppgift. Bl. a. kan detta gälla för paketerat virke, vars fukthalt och vikt kan växla avsevärt under transport. En möjlighet att i vissa speciella fall ange vikten på godset ungefärligt bör inte innebära någon egentlig nackdel från skyddssynpunkt. Konventionen lägger inte heller hinder i vägen för en bestämmelse härom i svensk lagstiftning. I viktmerkningslagen bör således tas in en regel som medger att viktangivelsen görs ungefärlig när det är svårt att bestämma vikten noggrant.

I ett remissyttrande har hävdats att det är motiverat att kunna kontrollera vid vilka slag av gods ungefärlig viktuppgift används. I anledning härav vill jag stryka under att ungefärlig viktangivelse införs som en undantagsföreteelse, avsedd att komma till användning när det till följd av särskilda omständigheter av den art som nyss nämnts är svårt att göra en noggrann viktbestämning. Det blir en uppgift för yrkesinspek-

tionen att bevaka att det märkningsätt som skall vara regel inte frångås i onödan. Jag anser emellertid inte att det bör uppställas något krav på särskild dispens för att avsteg från det normala förfarandet skall få göras.

I samband med de föreslagna ändringarna i bestämmelserna om vikt-märkningskyldigheten bör företas vissa ändringar av i huvudsak formell natur i fråga om tillsyn, straff och åtal enligt viktmärkningslagen. Förändringar i dessa hänseenden bör i övrigt inte ske innan resultatet av arbetsmiljöutredningens arbete föreligger.

Hemställan

Under återopande av det anförda hemställer jag att Kungl. Maj:t genom proposition föreslår riksdagen

att antaga inom socialdepartementet upprättat förslag till *lag om ändring i lagen (1932: 55) om viktmärkning i vissa fall av gods som skall inlastas å fartyg*.

Med bifall till vad föredraganden sålunda med instämmande av statsrådets övriga ledamöter hemställt förordnar Hans Maj:t Konungen att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

Britta Gyllensten

